

Николай Хрелков
Среднощна коситба

Денят ли отпусне дълбоки клепачи
и плахите прилепи пак засноват,
в ливадите тучни рой черни косачи
извиват и стръвна коситба косят.

Пореждат се откоси – трупи връз трупи,
проблясват острила и паят коси,
земята се сгъва от кървави струпеи
и було зовещо звездите гаси...

Детето ли сепнато в люлка проплаче,
събужда го полъх на кървава смърт,
сред земната нива рой черни косачи
жестоката среднощна коситба косят.

Спи дивен аджерко, не слушай не чакай,
ни пролет усмихната, нито звезди;
вън бухали мрачни бухукат във мрака,
и шестват, над робите смърт и беди...

И вятър похлопа ли – скъбно сираче –
той плаче и шъпне след дългия път;
„Там, в робската нива, рой черни косачи
извиват и скръбна коситба косят!“

КРАЙ

© Николай Хрелков

Източник: Словото
Набиране: Цветан Диковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7460>]